Створив ти землю, оболоки
й людину дотиком і дихом,
чинив добро і діяв лихо,
ти повнив дні й вершив ти роки.

Являвся пращуру, вогненно
злітав до хатнього порога.
На землю ти зсилав Дажбога
і вергав їй сліпу Морену.

Владав ти всесвітом, Свароже!
Впаду на твар свою: воскресни!
Твого народу жрець безчесний
вклонився Одіну. Чи ж гоже?

Яви лице у блискавицях!
Удар, розжар, розсип, розверзни!
Нехай хула в устах замерзне,
і хай ім’я твоє іскриться!